

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci žalobce: **nezl. T. J. K.**, bytem, zast. matkou J. K., bytem tamtéž, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 9. 2015, č. j. MPSV-UM/6359/15/9S-VYK, sp. zn. SZ/426/2015/4S-VYK,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 21. 9. 2015, č. j. MPSV-UM/6359/15/9S-VYK, sp. zn. SZ/426/2015/4S-VYK, **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

Žalobou ze dne 12. 10. 2015 doručenou Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) dne 15. 10. 2015 žalobce (prostřednictvím své matky jakožto zákonné zástupkyně) brojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 9. 2015, č. j. MPSV-UM/6359/15/9S-VYK, sp. zn. SZ/426/2015/4S-VYK (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Jihlavě (dále jen „prvostupňový správní orgán“) ze dne 4. 5. 2015, vypravenému dne 7. 5. 2015, č. j. 29956/2015/JIH (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo rozhodnuto o tom, že žalobci se příspěvek na péči dle ust. § 7 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, nepřiznává, neboť jej nelze považovat za osobu závislou na pomoci jiné osoby ve smyslu ust. § 8 citovaného zákona.

II. Průběh správního řízení a obsah napadeného rozhodnutí

Ze správního spisu krajský soud zjistil, že správní řízení bylo zahájeno na základě žádosti o příspěvek na péči ze dne 12. 2. 2015. Dne 26. 2. 2015 bylo v místě bydliště žalobce provedeno sociální šetření, během něhož byla zjišťována schopnost žalobce zvládat základní životní potřeby vymezené v ust. § 9 odst. 1 zákona o sociálních službách. Dne 21. 4. 2015 provedl posudkový lékař Okresní správy sociálního zabezpečení Jihlava (dále jen „OSSZ“) posouzení zdravotního stavu žalobce. Podkladem pro vypracování posudku byla zdravotnická dokumentace praktické lékařky, nálezy odborných lékařů a zpráva z realizovaného sociálního šetření. Posudkový lékař dospěl k závěru, že žalobce není osobou, která se považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby, neboť potřebuje z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pomoc pouze v jedné oblasti základních životních potřeb, a to v oblasti péče o zdraví. Hodnocení stavu žalobce nalezlo odraz v prvostupňovém rozhodnutí, jímž byla žádost žalobce o přiznání příspěvku na péči zamítnuta.

Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím své matky, jakožto zákonné zástupkyně, odvolání. Zástupkyně žalobce zpochybnila správnost posudkových závěrů, přičemž poukázala na skutečnost, že žalobce trpí Aspergerovým syndromem s přidruženou úzkostnou fobickou poruchou. V důsledku těchto onemocnění nezvládá samostatně šest základních životních potřeb, a to stravování, oblékání, tělesnou hygienu, výkon fyziologické potřeby, péči o zdraví a osobní aktivity. Proto by měl být žalobci přiznán III. stupeň závislosti na pomoci jiných osob. Na podporu svých tvrzení zástupkyně žalobce doložila zprávu z dětské psychiatrické ambulance MUDr. T. H., doporučení Asociace pomáhající lidem s autismem – APLA-Vysočina, o. s., a fotodokumentaci vizuálních pomůcek užívaných žalobcem.

Odvolání bylo postoupeno k rozhodnutí žalovanému, který se obrátil na Posudkovou komisi Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „posudková komise“ či „PK MPSV“), s žádostí o nové posouzení stupně závislosti žalobce. Takto posudková komise učinila při jednání konaném dne 14. 7. 2015 ve složení předsedy komise a odborného psychiatra, při němž měla k dispozici podkladovou dokumentaci ze správního řízení vedeného před prvostupňovým správním orgánem, dokumentaci od praktického lékaře a zprávy z odborných lékařských, psychologických a psychiatrických vyšetření. Jednání proběhlo bez přítomnosti žalobce. Po prostudování všech materiálů posudková komise usoudila, že žalobce samostatně nezvládá dvě z posuzovaných základních potřeb, a to péči o zdraví a osobní aktivity. Ohledně ostatních základních životních potřeb konstatovala, že neexistuje žádný medicínský podklad, pro který by žalobce v těchto oblastech vyžadoval mimořádnou péči. S posudkovými závěry byla seznámena matka žalobce, která s nimi vyjádřila nesouhlas a požadovala, aby bylo vyžádáno doplňující posouzení zdravotního stavu žalobce. Druhé jednání posudkové komise se konalo za přítomnosti žalobce a jeho matky dne 26. 8. 2015, přičemž posudková komise zasedala v témže složení. Matka žalobce při jednání shrnula obtíže žalobce, následně provedla komise pohovor se samotným žalobcem. Z nových podkladů byla posudkové komisi doložena zpráva z psychiatrického vyšetření MUDr. H. ze dne 14. 8. 2015 a vyjádření speciální pedagožky Mgr. Ž. (APLA-Vysočina) ze dne 24. 8. 2015. Posudková komise neshledala na základě opětovného posouzení zdravotního stavu žalobce důvod k zaujetí odlišného stanoviska a potvrdila tedy své dřívější závěry.

Dne 21. 9. 2015 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, v němž nejprve shrnul dosavadní průběh správního řízení včetně závěrů posudkové komise, jakož i relevantní právní úpravu. Žalovaný zhodnotil posudky vypracované v odvolacím řízení PK MPSV jako úplné a

přesvědčivé. Těmito posudky bylo dle názoru žalovaného spolehlivě prokázáno, že žalobce není osobou, která se ve smyslu ust. § 8 odst. 1 zákona o sociálních službách považuje za osobu závislou na pomoci jiné osoby. Žalobce vyžaduje každodenní pomoc pouze při realizaci dvou základních životních potřeb, a to v oblasti péče o zdraví a osobních aktivit. Ačkoliv posudková komise uznala oproti posudkovému lékaři OSSZ o jednu nezvládanou životní potřebu více, nemá tato skutečnost vliv na přiznání stupně závislosti.

III. Obsah žaloby

V žalobě proti napadenému rozhodnutí matka žalobce, jakožto jeho zákonná zástupkyně (dále jen „zástupkyně žalobce“) uvedla, že žalobce trpí Aspergerovým syndromem s přidruženou úzkostnou fobickou poruchou, proto dlouhodobě užívá lék Sertralin Vipfarm 50 Mg a Quetiapin Teva 100 Mg. Zástupkyně žalobce zdůraznila, že žalobce nezvládá většinu denních aktivit a potřebuje neustálý dohled a pomoc doma i ve škole. Tyto skutečnosti vyplývají i ze zpráv dětského psychiatra a asociace APLA-Vysočina, o. s., které tvoří přílohu žaloby. Tytéž podklady měla k dispozici i posudková komise, která je však nebrala v potaz. Ve škole zajišťuje dopomoc žalobce asistentka, v odpoledních hodinách řeší zástupkyně žalobce péči o žalobce sama. Denně mu připravuje program a celý den přizpůsobuje jeho potřebám tak, aby netrpěl úzkostmi. Žalobkyně je přesvědčena, že péče o žalobce je v důsledku jeho psychické poruchy mimořádně náročná.

Konkrétně zástupkyně žalobce uvedla, že žalobce nezvládá šest základních potřeb. Pokud se jedná o stravování, žalobce si nezvládá sám nachystat jídlo a pití, neumí používat příbor a nedokáže si jídlo naporcovat. Po jídle potřebuje pomoc s odklizením zbytků jídla, které jsou zpravidla všude okolo. Žalobce není schopen odhadnout, kdy je čas na jídlo, co je vhodné jíst a v jakém množství. Žalobci je třeba pohlídat množství jídla, které konzumuje, protože je schopen přijmout veškerou stravu, kterou před sebou vidí. Doma nemůže být žádné jídlo navíc a musí být přesně rozplánováno, co a kdy bude žalobce jíst.

Ohledně oblékání zástupkyně žalobce uvedla, že žalobce není schopen vybrat si oblečení přiměřené situaci a počasí. Žalobce nerozpozná, zda je venku teplo nebo zima, je schopen jít i v mrazu pouze v triku pouze proto, že venku svítí slunce. Na žalobce musí vždy někdo dohlédnout, zda si vše oblékl řádně. V opačném případě je schopen obléknout si kupříkladu spodní prádlo na kalhoty, jít do školy v pyžamu apod. Často si plete oblečení a boty své a ostatních.

Problémy žalobci, dle tvrzení jeho zástupkyně, činí i tělesná hygiena. Žalobce se není schopen bez dohledu umýt a osušit se, koupání probíhá s tříletou sestrou žalobce, která žalobci ukazuje, jak má při mytí postupovat. V závěru však musí žalobce s mytím pomoci i sama jeho matka. Obdobný postup je uplatňován při čištění zubů. U zubaře se žalobce vyšetřit nenechá a vždy se pozvrací. Na pomoci jiné osoby je žalobce závislý i při vykonávání fyziologické potřeby. Komplikace nastávají, pokud je nucen vyhledat WC mimo své přirozené prostřední (domov či škola), kde nemá umístěny cedulky s pokyny. V takovém případě si neví rady.

Ohledně základní potřeby péče o zdraví zástupkyně žalobce zopakovala, že žalobce dlouhodobě užívá léky na úzkosti a nespavost, které je mu nutné přichystat a včas podat. V neposlední řadě se žalobce potýká s obtížemi i v oblasti osobních aktivit. Žalobce musí mít každý den přesně rozplánovaný, přičemž stanovený plán je nezbytné dodržet, jinak trpí úzkostmi. Žalobce si také není schopen hrát úměrně svému věku, vymyslet si zábavu či se

zapojit do aktivit s jinými dětmi. Při hrách s dětmi musí mít neustálý dohled, přičemž je třeba průběžně zasahovat a vysvětlovat, proč něco udělal špatně, případně co udělali špatně ostatní. Ve škole jej doprovází asistentka pedagoga, která na něj dohlíží i o přestávkách a při obědě. Dohled je nutný také při psaní úkolů a všech volnočasových aktivitách.

Zástupkyně žalobce shrnula, že bez pomoci jiné osoby není žalobce schopen během dne dělat v zásadě nic. Žalobci sice pomáhají cedulky s pokyny, avšak opět je nezbytné zkontrolovat, zda si cedulku přečetl a postupoval podle ní. Zástupkyně žalobce je přesvědčena, že problémy, s nimiž se žalobce potýká, jsou mimořádného rozsahu a napadené rozhodnutí tak považuje za chybné, neboť žalobce podmínky pro přiznání příspěvku na péči splňuje. Proto zástupkyně žalobce navrhla, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že PK MPSV vycházela při posouzení zdravotního stavu žalobce z kompletní zdravotní dokumentace praktické lékařky žalobce a dalších lékařských zpráv, jakož i zástupkyní žalobce doložených podkladů. Žalovaný tedy nesouhlasí s tím, že by PK MPSV nebrala v potaz závěry lékařských zpráv. Následně se žalovaný vyjádřil k jednotlivým životním potřebám, u nichž zástupkyně žalobce namítá, že si je žalobce není schopen sám zabezpečit.

Stran základní potřeby stravování žalovaný uvedl, že posudková komise neshledala medicínský podklad, pro nějž by žalobce v této oblasti vyžadoval mimořádnou péči. Dle sociálního šetření provedeného dne 26. 2. 2015 prvostupňovým správním orgánem je pak žalobce schopen sám se najíst (vidličkou nebo lžící) a napít. Problémy s příjmem potravy jsou korigovány přesným denním režimem. Ohledně základních životních potřeb oblékání a obouvání, tělesné hygieny a výkonu fyziologické potřeby žalovaný v plném rozsahu odkázal na posudek vypracovaný PK MPSV, podle něhož v dlouhodobě nepříznivém stavu žalobce nebyl shledán medicínský podklad pro nezvládání těchto potřeb. Naopak pokud se jedná o oblast péče o zdraví a osobních aktivit, zde posudková komise uznala, že v těchto ohledech je žalobce odkázán na péči třetích osob.

Žalovaný je přesvědčen, že rozhodoval na základě všech skutečností potřebných pro učinění spolehlivého posudkového závěru. Žalobce trpí Aspergerovým syndromem, který jej limituje v sociální interakci a narušuje schopnost navazování sociálních kontaktů. Žalobce je orientován, není u něj přítomno postižení intelektu ani zraku či sluchu. Funkční schopnosti dané zdravotním stavem se navíc hodnotí ve vztahu k přirozenému sociálnímu prostředí s využíváním zachovalých potenciálů a kompetencí a s využíváním běžně dostupných pomůcek a nepřihlíží se k potřebě péče, která již sama o sobě vyplývá z věku žalobce a tomu odpovídajícímu stupni biopsychosociálního vývoje.

Žalovaný neshledal důvody pro změnu stanoviska uvedeného v napadeném rozhodnutí, a proto navrhuje, aby krajský soud žalobu jakožto nedůvodnou zamítl.

V. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud nejprve zkoumal, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní,

dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), a jde rovněž o žalobu přípustnou ve smyslu ust. § 65, § 68, a § 70 s. ř. s.

Ve věci rozhodoval krajský soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť žalovaný s tímto postupem souhlasil a žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil, čímž nastala fikce souhlasu s rozhodnutím věci bez jednání. Krajský soud navíc neshledal nařízení jednání v posuzované věci za potřebné.

V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po řádném posouzení žalobních námitek dospěl krajský soud k závěru, že žaloba **je důvodná**.

Právní úprava poskytování příspěvku na péči je obsažena v zákoně o sociálních službách a vyhlášce č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách (dále jen „prováděcí vyhláška“). Aktuální právní úprava rozlišuje pro účely poskytování příspěvku na péči čtyři stupně závislosti, přičemž kritériem pro hodnocení míry závislosti oprávněné osoby na pomoci jiné osoby a tedy i pro zařazení do jednotlivých kategorií je posuzování zvládání deseti základních životních potřeb vymezených v ust. § 9 odst. 1 zákona o sociálních službách. Jedná se o následující potřeby: mobilita, orientace, komunikace, stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, výkon fyziologické potřeby, péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost. U osob do 18 let věku pak dle ust. § 9 odst. 3 zákona o sociálních službách platí, že schopnost zvládat základní životní potřebu péče o domácnost se nehodnotí.

V posuzované věci zástupkyně žalobce namítá, že žalobce není schopen samostatně, tj. bez pomoci jiné osoby, zvládat šest ze shora vyjmenovaných potřeb. Konkrétně se jedná o základní potřebu stravování, oblékání a obouvání, tělesné hygieny, výkonu fyziologické potřeby, péče o zdraví a osobních aktivit. Vzhledem k tomu, že dvě posledně zmíněné za žalobcem nezvládané uznala ve svém posudku i PK MPSV (a tedy i žalovaný), nepovažuje krajský soud za nezbytné se těmito dvěma životními potřebami blíže zabývat. Jádrem sporu tedy tkví v tom, zda je žalobce schopen samostatně zvládat čtyři zbylé životní potřeby, nebo zda je i při jejich realizaci odkázán na pomoc jiných osob, jak tvrdí zástupkyně žalobce.

Bližší vymezení životních potřeb rozhodných pro stanovení stupně závislosti na pomoci jiných osob lze nalézt v příloze č. 1 prováděcí vyhlášky. Podle ust. § 2a citované vyhlášky přitom platí, že k tomu, aby bylo možno učinit závěr, že posuzovaná osoba je při zajištění některé z životních potřeb závislá na pomoci jiné osoby, postačí, pokud posuzovaná osoba nezvládá být jen jedinou z aktivit vyjmenovaných v této příloze. Pokud se jedná o potřebu stravování, pak prováděcí vyhláška (ve znění rozhodném pro posuzovanou věc, tj. ve znění účinném do 31. 8. 2016) stanoví, že „za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna vybrat si ke konzumaci hotový nápoj a potraviny, nápoj nalít, stravu naporcovat, naservírovat, najíst se a napít, dodržovat stanovený dietní režim.“ Za zvládání životní potřeby oblékání a obouvání se pak považuje stav, „kdy osoba je schopna vybrat si oblečení a obutí přiměřené okolnostem, oblékat se a obouvat se, svlékat se a zouvat se, manipulovat s oblečením v souvislosti s denním režimem.“ U základní potřeby tělesné hygieny se za schopnost jejího zvládání považuje stav, „kdy osoba je schopna použít hygienické zařízení, mýt si a osušovat si jednotlivé části těla, provádět celkovou hygienu, česat se, provádět ústní hygienu, holit se.“ Konečně pak u potřeby výkonu fyziologické potřeby prováděcí vyhláška stanoví, že za schopnost zvládání předmětné potřeby se chápe

stav „*kdy osoba je schopna včas používat WC, vyprázdnit se, provést očistu, používat hygienické pomůcky.*“

Správní řízení ve věci přiznání příspěvku na péči se vyznačuje tím, že rozhodující důkaz představuje odborný posudek zdravotního stavu a závislosti žadatele na pomoci jiné osoby. Povahou takového posudku, jakož i na něj kladenými požadavky, se již opakovaně ve své rozhodovací činnosti zabýval Nejvyšší správní soud, který dovodil, že „*se jedná sice o tzv. povinný důkaz, nicméně nikoliv o závazné stanovisko či závazný podklad rozhodnutí. Posudek podléhá hodnocení správního orgánu, jeho správnost není nikterak presumována. Ačkoliv odborné lékařské závěry posudku nepodléhají hodnocení správních orgánů, neboť k tomu nemají správní orgány odborné lékařské znalosti, nezabývá je to povinností hodnotit provedené důkazy ve správním řízení, a tudíž i správnost posudku z hlediska jeho úplnosti a přesvědčivosti*“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2010, č. j. 6 Ads 143/2009-60, či rozsudek téhož soudu ze dne 22. 10. 2009, č. j. 3 Ads 48/2009-104, dostupné na www.nssoud.cz).

V daném případě učinil žalovaný závěr, že posudek PK MPSV ze dne 14. 7. 2015 splňuje po jeho doplnění provedeném dne 26. 8. 2015 všechny shora uvedené požadavky a může tedy posloužit jako podklad pro rozhodnutí ve věci samé. Tento názor však krajský soud nesdílí. Aby totiž bylo možné posudek považovat za skutečně přesvědčivý, je třeba trvat na tom, aby se posudková komise náležitým způsobem vypořádala se všemi rozhodnými skutečnostmi, především pak těmi, které jsou uvedeny v podkladové dokumentaci a které namítá žadatel o přiznání příspěvku na péči (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2016, č. j. 3 Ads 262/2015-34, dostupný na www.nssoud.cz).

Ze správního spisu je evidentní, že zástupkyně žalobce v průběhu správního řízení opakovaně brojila proti posudkovým závěrům (jak posudkového lékaře OSSZ, tak PK MPSV) a za účelem zpochybnění jejich správnosti uváděla obdobné námitky, jako uplatnila i v žalobě proti napadenému rozhodnutí. Zástupkyně žalobce tedy zcela konkrétně vymezila, které činnosti v rámci jednotlivých sporných potřeb, a z jakých důvodů činí žalobci obtíže. Své výhrady zástupkyně žalobce přdestřela již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, přesto však PK MPSV v posudkovém zhodnocení stavu žalobce u sporných životních potřeb (stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, výkon fyziologické potřeby) pouze kuse konstatovala, že u žalobce neshledala žádný medicínský podklad, pro nějž by při realizaci těchto základních životních potřeb vyžadoval žalobce mimořádnou péči. Své závěry posudková komise dále doplnila v tom směru, že u žalobce není dokumentováno těžké postižení funkce končetin, ani těžká porucha zraku či těžké mentální postižení. Taková vágní tvrzení však shledává krajský soud naprosto nedostatečnými, neboť zcela přehlíží konkrétní námitky zástupkyně žalobce ohledně nezvládání některých činností v rámci sporných životních potřeb. Přitom nelze přehlédnout, že některé činnosti, na nichž zástupkyně žalobce ilustruje neschopnost žalobce samostatně zvládat realizaci životních potřeb vyjmenovaných v ust. § 9 odst. 1 zákona o sociálních službách, korespondují s výčtem aktivit podle přílohy č. 1 prováděcí vyhlášky. Jak již bylo zmíněno, nezvládání byť jediné z těchto aktivit je třeba vykládat takovým způsobem, že je dotčená osoba při zajištění dotčené životní potřeby závislá na pomoci jiných osob (viz k tomu zejm. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2.4.2014, č. j. 3 Ads 50/2013-32, dostupný na www.nssoud.cz). Příkladem lze zmínit, že v rámci stravování zástupkyně žalobce zpochybňovala schopnost žalobce přichystat si jídlo a pít, či si jídlo naporcovat. Stran základní životní potřeby oblékání a obouvání zástupkyně žalobce mimo jiné zdůraznila, že si žalobce není schopen vybrat oblečení a obuv přiměřené okolnostem. Pokud se jedná o oblast tělesné hygieny, poukázala zástupkyně žalobce na

neschopnost žalobce umýt se a vyčistit si zuby bez pomoci jiné osoby. Na obdobné obtíže poukázala v souvislosti s výkonem fyziologické potřeby. Rovněž nelze pominout, že tvrzení zástupkyně žalobce nestojí osamoceně, ale naopak nachází v mnohém oporu i v pokladové dokumentaci, na jejímž základě byl zpracován posudek PK MPSV o zdravotním stavu žalobce. MUDr. H. ve zprávě z psychiatrického vyšetření ze dne 7. 5. 2015 uvedl, že žalobce „*je nesamostatný doma i ve škole, je nutný dohled a pomoc při většině každodenních činností. Intelekt je u chlapce průměrný, ale v kombinaci s poruchou autistického spektra se funkčně nachází na úrovni lehké mentální retardace.*“ Zpráva Mgr. O. z psychologického vyšetření ze dne 23. 6. 2015 pak hovoří o tom, že „*chlapec [žalobce] potřebuje specifický výchovný přístup, stabilní denní režim a pomoc ve všech sledovaných oblastech (komunikace, denní aktivity, hygiena, oblékání, stravování, dohled nad užíváním léků).*“ Obdobně vyznívá i zpráva ze sociálního šetření provedeného pověřenou úřední osobou dne 26. 2. 2015 v místě bydliště žalobce a v neposlední řadě též doporučení Asociace pomáhající lidem s autismem – APLA-Vysočina o. s. ze dne 27. 10. 2014. Pokud k těmto závěrům lékařských a psychologických zpráv posudková komise pouze uvedla, že *vyjadřují názory osob, které je zpracovaly*, nicméně nemají medicínský podklad, jedná se z hlediska krajského soudu o zcela nepřezkoumatelné posudkové hodnocení, které nijak nevyvrací tvrzení zástupkyně žalobce, která o něho pečuje. Krajský soud upozorňuje, že posudkové hodnocení musí být zpracováno tak, aby nejen žalovaný, ale též soud v případném přezkumu mohl z takového posudkového hodnocení vycházet jako ze stěžejního důkazu vypovídajícího o stupni závislosti posuzovaného.

Za těchto okolností bylo nezbytné, aby se posudková komise vyjádřila přímo ke konkrétním námitkám zástupkyně žalobce a v případě, že se s nimi neztotožnila, aby též uvedla, jaké důvody ji k tomu vedou. Takto se však nestalo a posudková komise vypořádala námitky zástupkyně žalobce pouze zcela povrchními tvrzeními, aniž by se jakkoliv blíže zabývala tím, zda je žalobce reálně schopen vykonávat všechny aktivity vymezené v příloze č. 1 prováděcí vyhlášky a zvládat sporné základní životní potřeby v přijatelném standardu srovnatelném s dětmi jeho věku. Tyto nedostatky neodstranila ani v doplňujícím posudku ze dne 26. 8. 2015. Přestože zástupkyně žalobce při jednání komise toho dne svoji argumentaci zopakovala, posudková komise pouze lakonicky konstatovala, že setrvává na dřívějším stanovisku a v podrobnostech se předmětnými výhradami nikterak nezabývala.

VI. Závěr a náklady řízení

Krajský soud je tedy přesvědčen, že posudek vypracovaný PK MPSV (včetně jeho doplnění) trpí zásadními nedostatky, neboť náležitým způsobem nezohledňuje námitky zástupkyně žalobce (podpořené též závěry doložených lékařských, psychiatrických a psychologických zpráv) a žádným způsobem na ně nereaguje. Za těchto okolností nebylo možné z posudku pro účely rozhodnutí ve věci samé vycházet, a pokud tak žalovaný učinil a posudkové závěry bez dalšího přejal, zatížil svůj postup vadami, které měly za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.

V dalším řízení se nepochybně nabízí i možnost vyžádání posudku jiného pracoviště PK MPSV, neboť i odlišné složení orgánu lékařské posudkové služby může přispět k objektivnějšímu a přesvědčivějšímu zjištění skutkového stavu (§ 4, § 16a zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů). Za těchto okolností nezbyvá krajskému soudu než napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení (výrok I), v němž bude na posudkové komisi, aby vypracovala posudek nový, a to i při náležité reflexi veškerých námitek žalobce (jeho zákonné

zástupkyně), jakož i skutečností vyplývajících z podkladové dokumentace. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem krajského soudu obsaženým v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci měl plný úspěch ve věci žalobce, kterému však žádné náklady v souvislosti s předmětným řízením nevznikly, resp. žádné náklady neúčtoval. Proto bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku II tohoto rozhodnutí. Žalovaný byl ve věci neúspěšný, pročež nemá na náhradu nákladů řízení právo.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. května 2017

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová